

Сведоштво за излекување

(Преведено од португалски)

27-ми октомври, 2014

Моето име е пастор Исак Роберто. Јас сум од Лондрина, државата Парана, Бразил, и би сакал да сподела нешто преку оваа е-пошта. Веќе 15 години сум пастор во Лондрина. Пред три години, моето семејство многу се исплаши од еден трагичен, но голем настан.

На 24-ти јули 2011-та, нашата ќерка Беатриз Габриела (на седумгодишна возраст), доживеа сериозна сообраќајна несреќа, кога беше удрена од еден таксист додека го поминуваше пешачкиот премин. Ударот беше толку силен што, судејќи според истражителите, таа беше фрлена околу 21 стапка (6,4 метра) од местото на ударот. Дотрчав до неа, видов дека не дише и се сеќавам дека извикав: „Некој нека повика брза помош!“ Кога повторно погледнав кон неа, видов гума на мотоцикл и слушнав глас којшто рече: „Јас ќе ви помогнам. Јас сум пожарникар“. Во тој момент, Бог за прв пат ни одговори. Пожарникарот ја легна Беатриз на грб и ѝ изведе масажа на срцето, а таа почна да искашлува крв. Брзата помош пристигна и додека ја згрижуваа во амбулантната кола, јас почнав да се молам. Ѓаволот ми се спротивставуваше и во умот ми ја покажа сликата на едно момче кое што го познавав, а кое што беше удрено од автомобил и ја загуби способноста за говор и за координација. Сега неговото семејство го турка во инвалидска количка. Во тој момент, ѓаволот ми ја предаваше таа слика и ми кажуваше: „Еве како ќе ѝ биде на твојата ќерка“.

Таа беше однесена во болница и примена со следната дијагноза: скршеница на левата нога, сршеница на левата надлактица, скршеница и на десната и на левата клучна коска, длабоко расцепување на слезината, белодробна дисторзија и повреда на главата од 3-ти степен (4-тиот степен е смрт).

Кога стигнавме во одделот за интензивна нега, ја видовме нашата ќерка поврзана на неколку апарати. Дишеше преку машина и беше во кома. Три дена по несреќата, на 27-ми јули, неврохирургот кој што се грижеше за неа, не повика и ни рече: „Немам добри вести. Нејзината состојба се влоши. Беатриз не реагира на лекови и разви кранијална хипертензија. Мозокот ѝ отекува. Поради таа причина, крвта не може да циркулира низ мозокот, па затоа по неколку часови, Беатриз ќе доживее мозочна смрт“. Лекарот ни кажа: „Има уште една последна алтернатива, а тоа е да ѝ се направи хируршка операција, со која би ѝ се извадиле парчиња од двете страни на черепот, со што би се намалил притисокот на нејзиниот мозок, кој потоа би имал простор да се шири. Сепак, не постои никаква гаранција дека нејзината состојба ќе се измени, ниту пак дека ќе може да ја издржи операцијата“.

Ние им дадовме овластување да се направи операцијата, бидејќи знаевме дека последниот збор секогаш му припаѓа на Бога. Додека ги вршеа подготовките, ни кажаа да бидеме покрај Беатриз за да можеме да се збогуваме со неа. Жена ми почна да се моли, додека јас се јавував на други посредници на кои што им ја објаснив ситуацијата. Додека жена ми се молеше, наведната над телото на Беатриз, една личност ѝ пријде и

ѝ рече: „Мајко, ве советувам да му се молите на Бога да ја земе, бидејќи ако преживее, таа единствено ќе вегетира во кревет“. Неколку часа подоцна, примив една порака на мојот телефон од золвата, која што без да знае што се случило, не извести дека цело попладне се молела и дека доживеала некаква визија. Таа видела зол дух, кој што ѝ пришол на жена ми и ѝ ги кажал токму истите тие зборови.

Операцијата траеше речиси пет часа. Кога ја донесоа Беатриз во одделот за интензивна нега, главата ѝ беше целата во завои, а лицето ѝ беше изобличено. Тогаш, единственото нешто што можев да го направам беше да чекам. Му се молевме на Бога да ја исцели, но лошите вести продолжија да доаѓаат—пневмонија, инфекција добиена во болницата.

Еден ден пред роденденот на Беатриз (на 8-ми август), докторот ни кажа дека планира да престане да ѝ дава седативи, за да види дали ќе се разбуди од комата. Јас прашав: „Што мислите, колку време ќе ѝ биде потребно за да се разбуди?“ „Не постои начин да дознаеме со сигурност“, ми одговори. „Може да се разбуди денес, утре, следната седмица, следниот месец, следната година, но исто така, може и никогаш да не се разбуди“, заклучи тој.

Неколку дена подоцна ѝ го тргнаа апаратот за вештачко дишење. Се радувавме бидејќи таа почна да се буди. Но, во текот на ноќта, Беатриз вдишала течност и дишењето ѝ се влоши. Кога пристигнавме во болницата, видовме дека таа дишеше со тешкотија. Медицинскиот тим правеше сè што може за да ѝ стане подобро. Отидовме да ручаме, а кога се вративме и замоливме да не пуштат внатре, бевме запрени. Погледнав низ вратата и видов како речиси целиот тим го опколил нејзиниот кревет и плачеше. Моравме да почекаме неколку минути, а кога ни дозволија да влеземе, видовме дека повторно ѝ ја вметнале цевката за дишење. Еден од лекарите ни кажа: „Можеби ќе мораме да ѝ направиме трахеотомија и Беатриз ќе мора да го дише кислорот преку цевка. Повеќе нема да може самата да дише“. Уште повеќе лоши вести—уште една причина да се молиме. Неколку дена подоцна, Беатриз се разбуди од кома и ја однесоа во амбулантата.

Продолживме да го повикувавме Бога, постејќи цело време. Кога Беатриз ја однесоа во амбулантата, собата ја трансформиравме во молитвен центар, каде што се молевме 24 часа дневно. Пуштавме некои богослужбени песни. Секој час се молевме. Луѓето ќе влезеа и ќе ја видеа Беатриз како лежи во креветот, со гипс на нејзината нога, прикачена на машините за дишење и хранење, и ќе кажеа: „Како е можно да има толку многу мир на ова место?“ Севкупно, таа беше хоспитализирана 53 дена.

Кога Беатриз беше пуштена од болница, ја донесовме дома, без да покаже некои видливи знаци на закрепнување. Дома имавме болнички кревет, столче за туширање и инвалидска количка. Жена ми разговараше со еден физиотерапевт и го праша: „Докторе, што мислите, колку време ќе ѝ биде потребно на Беатриз за повторно да прооди?“ Докторот вака ѝ одговори: „Долги години се занимавам со ова. Никогаш не сум прочитал, во ни една медицинска литература, ниту пак сум чул, дека некој преживеал ваква несреќа каква што преживеала Беатриз. Можеби еден ден ќе биде во состојба да чекори употребувајќи патерици или помошно средство за одење, но да биде во состојба повторно нормално да чекори—по мое мислење—никогаш повеќе“. Сепак, ние во духот бевме одлучни, да не дозволиме таа да заврши на таков начин. Продолживме цврсто да го бараме Господа, понекогаш во верата, понекогаш плачејќи, но секогаш со верба. Еден ден ја однесовме во клиниката на заедницата, бидејќи ни требаше упат, а на лекарот му кажав дека ни е итно потребен. Лекарот побара да ја види Беатриз и кога влегов кај него, носејќи ја на раце, тој ме праша: „Господине, зошто толку брзате? Што би можело да се промени во состојбата на ова дете?“

На Беатриз ѝ беше потребна операција за да ѝ се вградат протези на местата каде што ѝ беа отстранети парчињата од нејзиниот череп. Ни проценија дека операцијата приближно ќе не чини 147 500 бразилски реали, или речиси 60 000 американски долари. Ги немавме тие пари, па тоа беше уште една причина да се молиме. Откако преку еден пријател примивме насоки од Бога, започнавме кампања за да ги собереме тие средства. Еден четврток примив телефонски повик. Ми се јави една жена, која што почна да ми поставува прашања во врска со Беатриз. Ме праша за тоа уште колку средства ни се потребни, а јас ѝ кажав 57 000 бразилски реали, или 23 000 американски долари. Таа ми рече дека ќе види дали може да направи нешто за нас. Следниот понеделник, кога отидов до банката за да го извлечам износот што го имавме, дознав

дека таа личност ни ја депонирала сумата којашто ни беше потребна. За 40 денови, успеавме да го собереме секое пени коешто ни беше потребно. Слава Му на Бога!

Операцијата се случи на 23-ти декември 2011 г. Во тоа време, Беатриз веќе беше во состојба да седи, потпомагајќи се со неколку перници, а можеше исто така да седи и во инвалидската количка. На 27-ми декември, отидов да ѝ кажам догледање на Беатриз пред да одам во црквата. Ја фатив за раце и ѝ кажав дека ќе одам во црквата. Тогаш почувствував дека ми ја влече раката. Цврсто ја задржав и одеднаш, таа стана. Се исплашив и се повлекох еден чекор наназад, а во исто време, таа направи чекор нанапред и продолжи да оди. Бог е верен!

Како одминуваа деновите, така Беатриз продолжи да си ги враќа своите способности. Таа почна да зборува и да пишува. Во мај 2012г. таа повторно се врати на училиште.

Денес, три години подоцна, таа претставува живо сведоштво за натприродното чудо, доказ дека Бог е верен на Неговото Слово и делува во корист на сите оние кои што веруваат во Него. Словото коешто секогаш треба да го имате во своите животи гласи: „СЕ Е МОЖНО, ЗА ОНОЈ КОЈ ШТО ВЕРУВА“ (Марко 9:23).

Пред неколку дена, жена ми отиде кај една жена физиотерапевт и таа тогаш му ја покажала Беатриз на еден свој студент, кажувајќи му: „Ова е чудо, бидејќи да не постоеше Бог, таа немаше да биде тука. Медицината не можеше ништо да направи за неа“.

Медицината не можеше ништо да направи, но БОГ МОЖЕ! ТОЈ МОЖЕ ДА ДЕЛУВА И ВО ВАШИТЕ ЖИВОТИ, ИСТО ТАКА!

Пастор Исак Роберто

Ова сведоштво беше споделено со целата црквена заедница во Лондрини и претставуваше пример за Божјата сила, преку која Тој ја тестира нашата вера. Погледнете го сведоштвото, коешто го снимивме во црквата и го објавивме на YouTube: <http://www.youtube.com/watch?v=YHqbBk0A4nA>.